

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ.

« Τί ώραῖον φόρεμα εἶναι ἐκεῖνο ! τίνος εἶναι ; » — ἠρώτησέ ποτε τὴν μικρὰν Φανὴν Κλαῖδ πατρικὸς τῆς φίλος.

« Ἰδικόν μου, κύριε, » — ἀπεκρίθη ἡ Φανή.

« Τὸ ἡγόρασες ; »

« Ὅχι, κύριε. »

« Τὸ κατεσκεύασες ; »

« Οὐτε. »

« Τὸ ἡῦρες ; »

« Ὅχι κύριε ; »

« Τὸ ἐκλεψες ; »

« Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέπτρια, κύριε ! » — ἐξεφώνησε μετὰ θυμοῦ ἡ Φανή.

« Λοιπὸν, — εἶπεν ὁ ξένος, — πῶς ἔτωχε νὰ ᾔναι ἰδικόν σου αὐτὸ τὸ φόρεμα ; »

« Τὸ φόρεμα εἶναι ἰδικόν μου, διότι μοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου, — ἀπεκρίθη μὲ ταπεινὴν φωνὴν ἡ Φανή.

« Τὸν ἐπλήρωσές ποτε δι' αὐτό ; »

« Ὅχι, κύριε, αὐτὸς δὲν μοῦ ζητεῖ πληρωμὴν, δι' ἕνα μοῦ δίδει. »

« Τοῦ δίδεις ποτὲ τίποτε σὸ ; »

« Μάλιστα, πάσαν ἡμέραν. »

« Τί τοῦ δίδεις ; »

« Φιλήματα. »

« Τοῦτο μόνον ; »

« Καὶ μειδιάματα. »

« Τί ἄλλο ; »

« Ὑποταγήν. »

« Τίποτε ἄλλο ; »

« Ἀγάπην. Δὲν σοὶ φαίνεται, ὅτι τοῦ δίδω ἀρκετὰ ; »

« Ἀλλὰ, Φανῆ μου, ποῖος σοὶ ἔδωκε τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὴν ἀναπαυτικὴν οἰκίαν, τὰ παιγνίδια καὶ τὰ λοιπὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἔχει ; »

« Ὁ Θεός. »

« Τὸν ἐπλήρωσές ποτε δι' αὐτά ; »

« Καὶ ζητεῖ ὁ Θεὸς πληρωμὴν δι' αὐτά ; Τί δύναμαι νὰ δώσω εἰς τὸν Θεὸν ἐγὼ ; »

« Φιλήματα δὲν δύνανται νὰ τοῦ δώσης, βέβαια, οὐδὲ τὰ θέλει. Ἦμπορεῖς ὅμως νὰ τοῦ δώσης ἄλλο τι — Ὑποταγήν καὶ ἀγάπην, καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἐνῶ τιμᾶς μὲ τὰῦτα τὸν ἐπίγειόν σου πατέρα, δὲν θὰ λησμονηῖς καὶ τὸν ἐπουράνιον, ὅστις εἶναι ἀνώτερος καὶ καλύτερος τοῦ ἐπίγειου. *Αὐδία.* »

ΑΙ ΘΕΙΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΑΥΤΑΠΟΔΕΙΚΤΟΙ.

Ὑπάρχουσι πολλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τὰ ὅποια δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, εἰμὴ εἰς τὸ σκότος. Οἱ ἀστέρες φέγγουσιν ἔλην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἴδωμεν ἕως οὗ νυκτώσῃ καὶ

σκοτεινώσῃ. Τὰ φωσφοροῦχα ἔντομα ἐπίσης δὲν φαίνονται εἰμὴ ἀφοῦ ἀρχίσει νὰ σκοτεινώσῃ· ἐάν δὲ σὺ λάθῃς ἐν αὐτῶν καὶ τὸ ἐξετάσῃς διὰ τοῦ φωτός τοῦ λόχου σου, δὲν βλέπεις τίποτε.

Οὕτως ἔχει καὶ μὲ πολλὰς θείας ἀληθείας. Ἐάν ἐπιμένωμεν νὰ τὰς ἴδωμεν διὰ τοῦ φωτός τῆς ἀνθρωπίνης λογικίας, ὅσῃ καλὴ καὶ ἂν ᾔναι αὕτη, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὰς ἴδωμεν ποτε· πρέπει νὰ βλέπωνται διὰ τῆς βοήθειας τοῦ ἰδιάζοντος εἰς αὐτάς μεγάλου καὶ ἐκχυροῦ φωτός.

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΜΜΩΝΑΣ.

Εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ὑπάρχει ἀξίωμα, ὅτι δύο πράγματα δὲν δύνανται νὰ κατέχουν τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν. Τὸ αὐτὸ ἀξίωμα ἰσχύει καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Σατανᾶς δὲν δύνανται νὰ κατέχωσι τὴν αὐτὴν καρδίαν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν. Ἐάν ὁ εἰς ᾔναι ἐντὸς, ὁ ἕτερος πρέπει νὰ ᾔναι ἐκτός. Ὅταν ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται, ὁ Σατανᾶς πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀ ν τ ε ρ θ έ τ ω ς καὶ ὅσον ο ἶ ό ν τ ε τ α χ ύ τ ε ρ ο ν.

Ὅχι μόνον εἶναι ὁ ὅ ρ ο, ἀλλὰ δύο ἀ ν τί θ ε τ ο ι, — φ ῶ ς καὶ σ κ ό τ ο ς, ἡ παρουσία τοῦ ἐνός τῶν ὁποίων ἀποκλείει ἀναγκαίως τὴν τοῦ ἄλλου.

Οὐδεὶς ἐπομένως δύνανται νὰ δουλεύῃ καὶ ἀγαπᾷ ἀμφοτέρως· ἀλλ' ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἕνα, θὰ μισήσῃ τὸν ἕτερον. Τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μαρμωῶν νὰ δουλεύῃ καὶ ἀγαπᾷ τις ἐνταυτῷ ἀ δ ὄ ν α τ ο ν.

ΤΗ ΛΕΓΕΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ.

— « Ἠξέβρις τί λέγει ὁ ἄνεμος, παποῦ ; ἠρώτησέ ποτε μικρὸν κοράσιον καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ παποῦ του.

« Ὅχι, ἀγάπη μου, ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς, χαϊδεύσας τὴν ξανθὴν κόμην τῆς ἐγγόνης του.

Ἐγὼ νὰ σὲ τὸ εἶπω· λέγει « Ἐνθυμοῦ τοὺς πτωχοῦς, » παποῦ. Ὅταν καταβαίνῃ ἀπὸ τὴν καπνοδόχην, φωνάζει, « Ἐνθυμοῦ τοὺς πτωχοῦς. »

Ὅταν βάλῃ τὸ στόμα του εἰς τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριᾶς, σφυρίζει, « Ἐνθυμοῦ τοὺς πτωχοῦς. »

Ὅταν εἰσέρχεται διὰ τῶν χαραματιῶν τῆς θύρας, φιβουρίζει, « Ἐθυμοῦ τοὺς πτωχοῦς. »

Καὶ ὅταν προσβάλῃ τὰ ἀργυροειδῆ μαλλιά σου, παποῦ, εἰς τὸν δρόμον, καὶ οὐ τρέμῃς καὶ κομβόνης μέχρι λαιμοῦ τὸ ἐπανωφόρεμά σου, δὲν σὲ λέγει εἰς τὸ αὐτί, « Ἐνθυμοῦ τοὺς πτωχοῦς ; »

« Μὲ φαίνεται, ὅτι ἔλη αὐτὴ ἡ ῥητορικὴ σου, Ἐλένη, εἶναι διὰ τὸ πάλπωμα ! ἐξεφώνησε μειδιῶν ὁ γέ-